

၅၅၆ ကလောင်ခွဲ ၅၅၆ ၁၅၆

ဆည်းဆာထဲမှာမိုးတွေရွာ

DESIGN: THEN SHWE YU

အခန်း(၁)

"မင်း နာမည်က"

"ခေတ်သွေးသားပါ ခင်ဗျာ "

မဝံ့မရဲနှင့် မရဲတရဲ ပြန်ဖြေသော အသံနှင့် အမူအရာမှာ ရိုကျိုးမှုအပြည့် မြင်တွေ့ နေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် သက်ပြင်းမောကို ကျိတ်ချမိသည်။ ။ သူမရှေ့က ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ခပ်ယိုယိုလေး ထိုင်နေသည့် ‘ခေတ်သွေးသား’ဆိုသည့် ကောင်လေးကို စိတ်မသက်မသာ မျက် ဝန်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်မိပြန်ပါသည်။ ။

ချောသည်။ ။ သိပ်ကိုချောလွန်းသည်။ ။ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ မျက်နှာလေးနုညက် ကာ အသားအရည်က စိုပြေချောမောလွန်း၏။

ဒီလို ယောက်ျားမျိုးလေးကို ကိုယ့်အိမ်မှာ လက်ခံထားဖို့ ဆိုတာ အတော့်ကိုမဖြစ်နိုင် သော အခြေအနေပဲဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ့်အိမ်မှာ က သမီးအပျိုလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်သင့်ပါ့မလား။

"မာမီ"

သမက်ဖြစ်သူ ‘ခေတ်မင်းသား’ အသံကြောင့် တွေဝေနေသော ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် တွေခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

"ပြောလေ သား"

"ညီလေးကို လက်ခံပေးပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါရစေ၊ မေမေ မရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး၊ မေမေရဲ့ နောက်ဆုံး ဆန္ဒအရ ညီလေးကို ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် သူ့ဘဝ သူလျှောက်လှမ်းနိုင်အောင် ကျွန်တော် ပျိုးထောင်ပေးရမှာ ပါ"

သမက်ဖြစ်သူ ခေတ်မင်းသားက ပွင့်လင်းစွာ တောင်းဆိုနေသည် ။ သူမ ဘယ်လိုမှ ခေါင်းခါလို့ မရသည့် အခြေအနေ။

ပြောတာလည်း မှန်နေသည် ။ တရားနည်းလမ်းကျပါသည် ။ သူတို့မှာ က ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပဲ ရှိကြသည် ။ တကွတပြားစီထားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။

ကောင်လေးက ဆယ်တန်းအောင်ထားကာစပဲ ရှိသေးသည် ။ ပညာရေးအတွက် တက္ကသိုလ် ဆက်တက်ရမည်။ စောင့်ရှောက်နေသည့် မိခင်ဖြစ်သူကလည်း တိမ်းပါးသွားပြီ ဆိုတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ တာဝန်ရှိနေ၏။

အားလုံးကို သူမ နားလည်နေပေမယ့် ခက်နေတာက သမီးအပျိုလေးရှိနေတာကိုက တွန့်ဆုတ်စရာ အခြေအနေ

"ညီလေးကို အဆောင်မှာ ထားရင်လည်း ကျွန်တော်ရှိပါလျက်နဲ့ မျက်နှာလွဲသလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မာမီတို့ အရိပ်အောက်ကနေ ပညာသင်ခွင့်ရတာက ပိုသင့်တော် အဆင်ပြေ မှာ မို့ပါ။

သမက်ဖြစ်သူက ရိုသေလေးစားစွာနဲ့ တောင်းခံနေတော့ သူမငြင်းပယ်လို့ သိပ်ကို ခက်သည် ။ ပြီးတော့ ထိုထက်ပိုမိုသော အကြောင်းတရား

တွေရှိနေသည် ။ ဒီသားမက်က အခုအချိန်မှာ မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးဆောင်ပေးနေသူ။

ရိုးသား၊ ကြိုးစားပြီး ကိုယ့်သမီးကြီးအပေါ်မှာ လည်း သစ္စာရှိရှိ ချစ်ခင်သော ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ သူမ အသိဆုံး။

"အေးလေ မာမီ နားလည်တယ်၊ လက်ခံသဘောတူပါတယ်၊ သားညီဆိုတော့ မာမီ လက်ခံပေးရမှာ ပေါ့"

"ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ခေတ်မင်းသား ဝမ်းသာအားရဆိုရင်း ညီဖြစ်သူ ပခုံးကို လှမ်းဖက်ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း

"ကဲ ညီလေး ဘာမှ မပူနဲ့ တော့၊ ညီအတွက် ဒီမှာ အားလုံး အဆင်ပြေပါပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို"

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ စကားကို တောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တော့ သွယ်တန်းညီညာသော သွားတွေက ဖွေးခနဲပေါ်သည် ။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ဒီကောင်လေး ချောမောပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတာက သူမရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေကို ပိုစေ၏။

"ဒါပေမဲ့ မာမီတစ်ခုတော့ ကြိုပြောပြထားချင်တယ်"

"ဘာလဲ မာမီ ပြောပါ"

ခေတ်မင်းသား မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း မေးသည် ။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အကြည့်တွေ က ခေတ်သွေးသားကိုပဲ ဦးတည်ကြည့်ရင်း

"မောင်ခေတ်သွေးသားက မာမီတို့ စကားကို လေးစားလိုက်နာပြီး

နေထိုင်ရလိမ့်မယ် နော်၊ မာမီရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုကို နားထောင်ဖို့ လိုတယ်"

ဒီစကားတွေကို သူမ တမင်ပဲ ပြောချပစ်လိုက်သည်။ ။ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုတဲ့ စကားရှိသည်။ ဒါကြောင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောထားဖို့ လိုသည်။ ။

"သား ညီဆိုတော့ မာမီ ဆုံးမထိန်းကျောင်းဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လေ"

"ဟာ သိပ်မှန်တာပေါ့ မာမီ၊ ညီလေးကို မာမီလက်ထဲကိုပဲ ကျွန်တော် အပ်ထားရ မှာ ပဲလေ၊ မာမီတို့ သွန်သင်မှုကို နာခံရမှာ ပေါ့၊ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အားမှ မအားတာ၊ တစ်ချိန်လုံး မျက်စိအောက်မှာ မရှိနိုင်ဘူး၊ ညီလေးကို မာမီတို့ နာတို့ လက် ကိုပဲ အပ်ရမှာပါ၊ မလိမ္မာတာရှိတာ ကြိုက်သလို ဆုံးမနိုင်ပါတယ် မာမီ"

ခေတ်မင်းသားက သူမ စကားကို လက်ခံသလို ထောက်ခံသည်။ ။ ခေတ်သွေးသား ကလည်း အစ်ကိုစကားကို ခေါင်းလေးညိတ် နားထောင်နေ၏။

"ခေတ်သွေးသား"

သူမ ခေါ်လိုက်တော့ မော့ကြည့်လာသည်။ ။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ စက္ကန့်အတော်ကြာ ဆုံမိကြ၏။

"မင်းကို မောင်သွေး လို့ ပဲခေါ်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မာမီကြီး"

အစ်ကိုဖြစ်သူ ခေါ်သလို မာမီဟု ခေါ်လိုက်တော့ သူမ ဘဝင်မကျသလို တွန့်သွား မိသည်။ ။ ခေတ်မင်းသားကတော့ ကျေနပ်သလို ပြုံးနေသည်။ ။

"မင်း စောစောက အန်တီပြောတာတွေ ကြားတယ်နော်၊ မင်းဘက်က လိုက်နာဖို့ ကတိပေးနိုင်ရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် လိုက်နာနိုင်ပါတယ် မာမီကြီး"

ဒီကလေး မာမီကြီး ခေါ်တာကို သူမ ဘဝင်မကျပါ။ သမက်ရှေ့မှာ မို့နားထောင်နေ ရပေမယ့် စိတ်ကတော့ ဒီလိုမခေါ်ဖို့ ပြောချင်သည် ။ ဒါပေမဲ့လည်း အခုချိန်မှာ တော့ ဟန်ဆောင်ပြီးထားရ၏။

"အင်း ပြောမယ့်သာ ပြောရတာပါ၊ မောင်သွေးက ကျေးဇူးတရားနားလည်သိတတ် ပြီး လိမ္မာမယ့်ပုံစံလေးလို့ အန်တီထင်ပါတယ်၊ အဟင်း ဟင်း အန်တီက စိုးရိမ်ကြီးလို့ ဒီစကားတွေ ကြုံပြောနေတာပါ၊ အခုခေတ်က အပျော်အပါးတွေက အများ သား၊ စိတ်ခံစား မှုနောက်ကို မျက်ကန်းတစ္ဆေလို လိုက်သွားပြီး ဘဝပျက်သွားမှာ ကြောက်ရတယ်လေ"

"ဟာ အဲဒါကတော့ စိတ်ချပါ မာမီ၊ ညီလေးက မေမေရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ လိမ္မာပြီးသားပါ သူ့ဘဝသူလည်း နားလည်ပါတယ်"

ခေတ်မင်းသားက ဝင်ကတိပေး အာမခံနေသည် ။ သွေးရင်းညီအစ်ကိုတွေမို့ စိတ်တူ ကိုယ်တူမှာ တော့ သူမ သိပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရမှာပဲ ဖြစ်၏။

"အေးကွယ် အခုလို မာမီစေတနာကို နားလည်မှုရှိတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲကဲ သားလည်း ပင်ပန်း လာပြီ မဟုတ်လား၊ သွားအနားယူကြတော့"

စကားတွေအများကြီး မပြောချင်သေးတာမို့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အသာပဲ

ရှင်းပစ်လိုက် သည် ။

သမီးကြီးဖြစ်သူက တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေရာမှ သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း

"မာမီ"

"ဘာလဲ သမီးကြီး"

"ဟို မောင်လေးခေတ်သွေးသားအတွက် နေထိုင်ဖို့ အခန်းလေ အဲဒါ
"

"အဲဒါ မာမီ သိပါတယ်၊ သမီးရဲ့ အောက်ထပ်က အခန်းလွတ်တစ်ခုမှာ စီစဉ်ပေးမှာ ပေါ့ကွယ်"

သမီးကြီး 'စေတနာ'မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားတာ မြင်ပေမယ့် တမင်ပဲ မမြင် ဟန်ဆောင်ပစ်ရင်း

"အိမ် အပေါ်ထပ်မှာ က မာမီနဲ့ သမီးတို့ လင်မယားအပြင် သမီးငယ်ကလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ အငယ်မက သီချင်းတွေလည်း တဝုန်းဝုန်းဖွင့်တာ၊ မောင်သွေး စာကျက်လို့ တောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အောက်ထပ်မှာ က အခန်းလွတ်တွေ အများကြီးပဲကွယ်"

သူမ ဖြေရှင်းချက်တွေကို သမီးကြီး နားထောင်ရင်း လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ မျက်နှာကို အားတုံ့အားနာ ကြည့်နေ၏။ တကယ်ဆို အိမ်အောက်ထပ်မှာ က အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှင့် ထမင်းချက်တွေပဲ နေကြတာဖြစ်သည် ။

ခေတ်သွေးသားကို ထားဖို့ အတွက် သမီးကြီး အားနာနေတာထင်၏

။

"အဲဒါလည်း အဆင်ပြေပါတယ် နာရဲ့ ၊ ညီလေး စိတ်လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ ရတာ ပေါ့၊ မာမီ စီစဉ်တာ ကောင်းပါတယ်"

"အင်း ကိုမင်း အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ကောင်းပါတယ်၊ မောင်သွေး ဘာမှ အားမနာ နဲ့ နော် မိသားစုတွေပဲ"

အားနာစိတ်နှင့် ခင်ပွန်းရဲ့ မောင်ငယ်အပေါ်မှာ သဒ္ဓါတွေ ပိုနေသော သမီးကြီးကို သူမ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်မိသည် ။

ရေရှည်ကို ဘာမှ ကြုံမတွေးတဲ့ သမီးကြီးနဲ့ တော့ ခက်ပါသည် ။ ကိုယ့်မှာ အပျိုရွယ် ညီမလေးရှိတာ ခေါင်းထဲ မေ့နေသည် လား။

ကိုယ့်မှာ သာ ရင်မောရင်း တွေးပူလောင်နေရသည့် အဖြစ်မှာ ။

အခန်း(၂)

တကယ်ဆို သူမလာချင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သည် နေရာ သည် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကြီးထဲကို မှီခိုပြီးမနေချင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ငြင်းဆန်လို့ မရအောင် တွန်းအားတွေ ပေးခဲ့သည်။ ။ အထူး သဖြင့် သွေးအတွက် အားကိုးရာ တစ်ဦးတည်းသော မေမေ ဆုံးပါးသွားခဲ့ခြင်းက အခုလို အခြေအနေကို ဖန်တီးပေးခဲ့၏။

မေမေသည် ခေတ်သွေးသား ဆိုသော သူ့ဘဝမှာ တော့ အားကိုးရာ ခင်တွယ်ရာ၊ လေးစားစရာ အကောင်းဆုံး မိခင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။

ဖေဖေ ဆုံးပါးခဲ့ချိန်မှာ မေမေသည် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှာ ကိုကိုက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ် နေပြီ။

သူက ရှစ်တန်း ကျောင်းသားဘဝပဲ ရှိသေးသည်။ ။

စီးပွားရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော ဖေဖေသည် မိသားစုအတွက် အလုံးစုံ ပြည့်စုံအောင် ချန်ထားရစ်ခဲ့နိုင်တာ မဟုတ်ပါ။

မေမေက သားနှစ်ယောက်နှင့် မိသားစု ဝမ်းရေး၊ ရှင်သန်နေထိုင်မှု အတွက် မိခင်ပီပီ ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေရှိစဉ်က စုစုဆောင်းဆောင်း ရှိထားသော ငွေလေးရင်းနှီးကာ
မေမေသည် သားနှစ်ယောက်အတွက် အပြည့်အဝ တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ။

"သားကြီး စာကြိုးစားနော်၊ သားတို့ ဖေဖေမရှိလို့ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့
သိလား၊ မေမေ ရှိတယ်နော်"

ကိုကိုအပေါ်မှာ မေမေ လိုလေသေးမရှိ ပိုမိုဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ။ တက္ကသို
လ်ကျောင်းသား ကိုကို အဝတ်အစား၊ မုန့်ဖိုးကအစ လိုလေသေးမရှိစေခဲ့
ရချေ။

သားအကြီးမို့ မေမေ အားကိုး မျှော်လင့်ခဲ့တာလည်း ပါလိမ့်မည်။

သို့ပေမဲ့ မေမေမျှော်လင့်ဆန္ဒတွေ လွဲချော်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကျောင်းပြီးလို့
ဘွဲ့ရသည် နှင့် ကိုကိုသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ မိန်းမခိုးသွားခဲ့သ
ည်။ ။

မေမေ တော်တော်စိတ်ညစ်ခဲ့ရတာ သူပဲသိပါသည်။ ။

"မိုက်လိုက်တဲ့ သားကြီးရယ် ငါ့မှာ တော့ သူ့ပညာရေး ပြီးဆုံးတဲ့ အ
ထိ ရုန်းကန်လိုက် ရတာ၊ အခုတော့ လုပ်သွားပုံက ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်း
မဲ့လိုက်တာကွယ်"

မိသားစုမှာ ကိုကိုသည် အားကိုးရာ တစ်ယောက်ဟု မေမေမျှော်လင့်
ထားသမျှ တလွဲ တချော် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ မေမေခမျာ သားကို စိတ်မနာနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကို ယောက္ခမ
လောင်းတွေက သမီးဖြစ်သူနှင့် သဘောမတူ လက်မခံဆိုတော့လည်း
မေမေ မနေနိုင်ရှာပါ။

ကိုကိုနှင့် ချွေးမလောင်းကို အိမ်ကိုခေါ်တင်ကာ တာဝန်ယူရတော့သ
ည်။ ။

ကိုကိုဇနီး မမစေတနာရဲ့ ဘဝက ချမ်းသာပြည့်စုံသော မိသားစုကို ပို
င်ဆိုင်ထားသူ ကိုကိုဘဝက အဖမဲ့ မုဆိုးမမိခင်နှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်နေရ
သူမို့ သဘောမတူနိုင်ဟု သိရ၏။

"အင်း ဒီပုံအတိုင်းဆို မေမေ့ဘက်က လိုက်တောင်းရမ်းပေးလည်း
သားရဲ့ ယောက္ခမ တွေက သဘောမတူနိုင်ဘူး ထင်တယ်"

"ဟို ဟိုလေ လောလောဆယ်မှာ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက စိတ်ဆိုးဒေါသထွ
က်နေမှာ ၊ နာ သိတယ်အန်တီ၊ ဒယ်ဒီတို့ သဘောတူတဲ့ သူကို နာ မယူနို
င်လို့ ကိုမင်းနောက် လိုက်ခဲ့တာပါ"

"အင်းလေ သမီးတို့ လူငယ်သဘာဝကို အန်တီ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါ
ပေမဲ့ အန်တီ အခြေအနေက သမီးမိဘ အသိုင်းအဝိုင်းလောက မပြည့်စုံ
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ထည်ထည်ဝါဝါ မင်္ဂလာပွဲကြီးတော့ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး၊
မင်္ဂလာဆွမ်းလေးတော့ အန်တီ စီစဉ်ပေးမယ်"

သားရှင်ဖြစ်သော မေမေကတော့ မိဘတာဝန်ဝတ္တရားကို တတ်စွမ်း
သလောက်ကျေ အောင် ပေးဆပ်ဖို့ အသင့်ရှိခဲ့သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ကိုကိုရဲ့ ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အိမ်တိုင်ရာ
ရောက် ပေါက်ချလာ သည် ။

ခမည်းခမက်တွေဆိုတော့ မေမေ ကြိုဆိုဧည့်ခံရသည် ။ ကိုကိုတို့ ကိ
စ္စအတွက် မိခင် ပီပီ တောင်းပန်သည် ။

"သားကလည်း ကျွန်မကို ဘာမှ မပြောဘဲ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့်
ဆုံးဖြတ်ပြီး သမီးကို ခိုးပြေးသွားတာပါ၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ တောင်းပန်ပါ
တယ်ရှင်"

"ကိုယ့်မိဘ အသိုင်းအဝန်း အဆင့်အတန်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထော

က် ဒီလို လုပ်သွား လို့ ကျွန်မတို့ ကလည်း ဒေါသထွက်မိတာ လူဆိုတာ သိက္ခာအဆင့်အတန်း ဂုဏ်ရှိဖို့ လိုတယ် လေ"

စိန်တွေပြီးပြီးပြန်ပြန်လက်အောင် ဆင်မြန်းထားသော ကိုကိုရဲ့ ယောက္ခမကြီး သည် မာနမျက်ဝန်းတွေ လက်ဖြာနေတာ သူမြင်တွေ့ခဲ့ ၏။ စကားတွေကလည်း အထက်စီး ဆန်လွန်းတာ အထင်အရှား။

တကယ်ဆို မေမေရဲ့ မာနသည် လည်း ကြီးမားခဲ့တာ ကိုကိုသိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို မျက်နှာကြောင့် မေမေ လျှော့ချထားပုံရ၏။

"အခု သားရှင်ဖြစ်တဲ့ မခေတ်မင်းဘက်က ဘယ်လိုစီစဉ်ထားသလဲ ပြောပါဦး"

"ကျွန်မက သားရဲ့ မိခင်ပဲလေ၊ မခင်မျိုးမြင့်တို့ သဘောမတူဘူးဆို လို့ သားနဲ့ သမီးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတယ်၊ အခုလည်း တတ်နိုင် တဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်"

"အမလေး လေး ဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မသမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဒီလို အနေအထား လောက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ"

ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရင်း ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် သမီးဖြစ်သူကို မျက်မှောင်ကုတ် ရင်ဖိကြည့် ရင်း

"စေတနာ ညည်းက လက်ခံသလား၊ အမလေးတော် ကိုယ့်မိဘအသိုင်းအဝိုင်း ကြားလို့ မတော်"

"မ မဟုတ်ပါဘူး မာမီ၊ ဟို ဟိုလေ"

"ကဲ ကဲ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ဘက်က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ ပြောပါ၊ အခုချိန်မှာ ကလေးတွေ ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့ တော့ရှင်"

မေမေ ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် အကြည့်တွေ မေမေ့ဆီ ပြန် ရောက်လာသည်။ ။

ပျဉ်ထောင်အိမ်ဟောင်းလေးတစ်လုံးနှင့် မထည်ဝါလှသော ဧည့်ခန်း လေးကိုပါ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် ဝေ့ကြည့်၏။ အထင်သေးသော အရိပ်တွေက မျက်ဝန်းတွေမှာ ပါ အရိပ်ထင် နေသည်။ ။

"ကျွန်မကတော့ ကျွန်မတို့ အသိုင်းအဝိုင်း အနေအထားနဲ့ သမီးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ပြီးပြီး ရော လုပ်လို့ မရဘူးလေ၊ ခမ်းခမ်းနားနားပဲ စီစဉ်မှ ဖြစ်မှာ "

"ကျွန်မဘက်ကတော့ ဘာမှ မပြည့်စုံတာ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့် မျက်မြင်ပါ ပဲ"

"ဟုတ်ပြီလေ မင်္ဂလာပွဲအတွက် မခေတ်မင်းဘက်က ဘာမှ ကုန်စ ရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ပဲ အားလုံး တာဝန်ယူစီစဉ်မှာ ပါ"

သည် လိုနှင့် ကိုကိုမင်္ဂလာပွဲကို ယောက္ခမတွေ စိတ်တိုင်းကျ စီစဉ် ပေးခဲ့ကြသည်။ ။

ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ထည်ဝါလှသော ခန်းမကြီးထဲမှာ သူနှင့် မေ မေ မျက်နှာငယ်စွာ ရှိခဲ့တာ သူမမေ့ပါ။

သည် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကိုကိုသည် မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ အပြီးအပို င် ထွက်သွား ခဲ့သည်။ ။

"မေမေ သား နာတို့ အိမ် လိုက်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ဟိုလေ နာဒယ်ဒီရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ သား အလုပ်ဝင်ရမှာ မေမေရဲ့ "

ကိုကိုအဖြစ်က ဆံထုံးနောက်ယောင်ပါသည့် ဘဝ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မေ မေကလည်း ဘာမှ မတားမြစ်ခဲ့ပါ။

"သားတို့ အဆင်ပြေသလို လုပ်ပါ။ မေမေ နားလည်တယ်"

"ဟို သား မေမေ့ဆီလည်း မကြာမကြာ လာပါ့မယ်၊ ညီလေး အမေ့ကို ဂရုစိုက်ကွာ၊ ညီလေးစာကိုလည်း ကြိုးစား၊ ကိုကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့မှာ ပါ"

"သားငယ်အတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ သား၊ မေမေရှိနေသေးသ၍ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး"

မေမေသည် မိဘမာန ပြည့်ဝခဲ့သည် ။ ကိုကို အတောင်အလက်စုံလင်စွာ ထွက်ခွာ သွားချိန်မှာ သူ့အပေါ်မှာ ပဲ အချစ်တို့ စုပုံခဲ့၏။

"သားငယ် မင်းကိုကိုကတော့ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ သွားပြီ၊ အဟင်း ဟင်း မေမေ့ သားငယ်ပဲ မေမေ့အနားမှာ ရှိတော့တယ်"

"ကိုကိုက သူ့ယောက္ခမ အိမ်မှာ ပဲနေတော့မှာ လား မေမေ"

"အင်း သူ့ယောက္ခမကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ရမှာ ဆိုတော့ အဲဒီမှာ ပဲနေမှာ ပေါ့သားရဲ့ ၊ ဘာလဲ သားက သားကိုကို သူဌေးသမက်ဖြစ်လို့ အားကိုးချင်နေတာလား"

"ဟာ မနေချင်ပါဘူး၊ သူ့ယောက္ခမကြီးမျက်နှာကို သား မကြည့်ချင်ဘူး တကယ် မောက်မာတာ"

"အဟင်း ဟင်း သားအနားမှာ မေမေရှိပါတယ်၊ သား ကြိုးစားနော်၊ မေမေ အားလုံး တာဝန်ယူတယ် သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ သား ကိုကိုလို မေမေ့ကို မထားရစ်ခဲ့ပါဘူး၊ မေမေနဲ့ ပဲ အမြဲအတူ နေမှာ "

မေမေပြီးကာ သူ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေခဲ့သေးတာ

သူ မမေ့ သေးပါ။

မေမေ ကြိုတင်မှန်းဆထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ ကိုကိုသည် တစ်လ တစ်ခါလောက်ပဲ မေမေ့ထံ ရောက်သည် ။

"မေမေ့ကို ကျွန်တော့်လခက ငွေနဲ့ လာကန်တော့တာပါ"

"ဟင့်အင်း မေမေ မလိုချင်ပါဘူး သား၊ မေမေတို့ အဆင်ပြေပါတယ် "

မေမေ လက်မခံတော့ ကိုကို ထိုငွေနှင့် မေမေ့အတွက် မုန့်တွေ သူ့အတွက် အဝတ် အစားနှင့် လိုအပ်သော ကျောင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးသည် ။

"ဒါတော့ မေမေ လက်ခံပါ၊ သားကန်တော့တာပါ"

"သာဓု သာဓု သာဓုပါ သား၊ သား အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေပါတယ် မေမေ၊ နာဒယ်ဒီက ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်း ကိစ္စတွေ လွှဲယူနိုင်အောင်အထိ မျှော်လင့်ထားတာပါ"

"အင်း သား အဆင်ပြေတယ်ဆို မေမေ ဝမ်းသာပါတယ်"

သူ့အတွက်ပဲ အသင့်ရှိတယ်ဆိုသော မေမေ သူ့ကိုထားရစ်ပြီး ထွက်သွားချိန်မှာ သူ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစပဲ ရှိသေးသည် ။

ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ကာ မထင်မှတ်ပဲ ဆုံးပါးသွားသော မေမေ သူ့ကို ဘာမှ တောင် မှာ ကြားမသွားနိုင်ပါ။

မေမေ့အတွက် သူ ပူဆွေးကြေကွဲနေချိန်မှာ ကိုကိုကလည်း အနားမှာ မရှိခဲ့ပါ။

ယောက္ခမကြီး ဆုံးပါးသွားချိန်ကတည်းက ကုမ္ပဏီ တာဝန်ကို လက်

ခံဦးဆောင် နေခဲ့ရသော ကိုကို ခရီးလွန်နေတာမို့ မေမေ အလောင်းမြေ ချတော့တောင် အနားမှာ မရှိခဲ့။

မေမေ ရက်လည်မှာ ပဲ ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည် ။

"ညီလေး ကိုကိုနဲ့ မင်းလိုက်နေပါ။ မေမေ မရှိတော့ ကိုကို မင်းကို စောင့်ရှောက် ရမှာ ပေါ့"

"ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကို ကိုကိုအသိုင်းအဝန်းနဲ့ "

"ဘာမှ မဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မာမို့ကို ကိုကို ပြောထားပြီးပြီ"

"ကိုကို ယောက္ခမကြီးက ကြည်ဖြူပါ့မလား။

"ကိုကို အိမ်ခွဲနေမယ်ဆိုတော့ သူက မခွဲနိုင်ဘူး၊ ကိုကိုညီလေးကိုပါ သူ့အိမ်ခေါ်ခဲ့တဲ့ ၊ မင်းပညာရေးဆုံးတဲ့ အထိ ကိုကိုတာဝန်ယူတယ်၊ လက်ရှိ အိမ်နဲ့ ခြံကို ရောင်းလိုက်ကွာ၊ ပြီးရင် ရတဲ့ ငွေကို ဘဏ်မှာ အပ်ထား။ ညီလေး လိုတဲ့ အချိန် ထုတ်သုံးလို့ ရတာပေါ့"

ကိုကို အစီအမံအတိုင်း သူ နာခံရုံမှ တစ်ပါး ဘာမှ မရှိခဲ့ပါ။

အခုတော့ ကိုကိုအရိပ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုကိုအရိပ်ဆိုတာထက် ကိုကိုယောက္ခမကြီး အရိပ်ဟု ဆိုရမည်။

မလွဲသာလို့ လက်ခံရပုံနှင့် အကြည့်တွေ၊ ဆက်ဆံပုံတွေကို သူသိနေပါသည် ။

ရွေးချယ်စရာမရှိသည့် ဘဝမှာ သူနေတတ်အောင်တော့ ကြိုးစားရမှာ ပဲဖြစ်သည် ။

ကိုကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ ဒီအရိပ်မှာ တော့ သူ ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခု အထိတော့ မှီခိုရဦးမည်လေ။

အခန်း (၃)

"ဒုန်း ဒုန်း"

"ဗိုက်ဆာတယ် မြန်မြန်လေး ထမင်းပွဲပြင်ပေးပါ"

"ဒုန်း ဒုန်း"

သွေးသား မျက်ဝန်းတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား၏။ ပါးစပ်ကလည်း အော် အခန်း တံခါးကိုလည်း တဒုန်းဒုန်း ထုရိုက်သွားတာ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒီ မိမိက မီးငယ် အရမ်းဗိုက်ဆာနေပြီနော် မြန်မြန်လေးပြင်ထားပေးကြ၊ ခြေရေဆေး ပြီးတာနဲ့ ပြန်လာမှာ "

ရေချိုးခန်းဘက် လှမ်းသွားရင်း အော်ပြောသွားသေးသည်။ ။ သွေးသား ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ကြောင်တွေသွားသည်။ ။

ကိုယ်က ဒီမနက်ကမှ ရောက်တာမို့ အူတူတူဖြစ်သွား၏။ အခုက လေးတင် မိသားစု အားလုံး စားသောက်ပြီးသွားကြပြီ။

သူက ထမင်းချက်ကြီး ဒေါ်လင်းကို ဝိုင်းဝန်းကူညီ သိမ်းဆည်းပေးနေခဲ့တာ ဖြစ် သည်။ ။ ဒေါ်လင်းကလည်း ဗိုက်နာလှသည်ဆိုပြီး ရေအိမ်ဘက် ထွက်သွား၏။ သန္တာဆိုသည့် ကောင်မလေးကလည်း အဝတ်တွေ လျှော်နေသည်။ ။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ က သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန် ဖြစ်၏။

ဒါ မမ စေတနာရဲ့ ညီမ မင်္ဂလာဆိုတာပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ကိုကို ပြောပြထားလို့ သူ သိထားသည်။

လူကိုတော့ မမြင်ဖူးသေးပါ။ မနက်က သူရောက်တော့လည်း မရှိတာမို့ မသိ။ မာမိကြီး ထမင်းစားရင်းပြောမှ ကြားသိလိုက်ရတာ မနက်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရှေ့ပင်ထွက်သည် တဲ့။

"ပြီးပြီလား ဒီမှာ အစာအိမ်တွေ ပေါက်ထွက်တော့မယ်နော်"

ရေချိုးခန်းဘက်က အသံ စာစာလေးကို ကြားလိုက်တော့ သွေးသားထမင်းကို မြန်မြန်လေး ခူးလိုက်ရသည်။

ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် မေမေနဲ့ အတူနေလာတာမို့ သွေးသား ဒါတွေကို တတ်ကျွမ်းပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တတ်အပ်သော အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုကို သူ အကုန်တတ်ထား၏။

"ဘာဟင်းတွေ ချက်သလဲ ဒေါ်လင်း"

ပြောရင်း မင်္ဂလာ အခန်းထဲဝင်ချလာသည်။ သူ ထမင်းပွဲယူကာ စားပွဲဆီအလာနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးသည်။

"ရှင် ရှင်က"

သူ့ကို ခပ်ညှို့ညှို့မျက်ဝန်းတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကြောင့် သွေးသား ကတုန်ကယင်လေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မိန်းကလေးတန်မဲ့ အကြည့်တွေက ရဲတင်းသည်။ ကြားခဲ့ရသော အသံစူးစူးလေးလိုပဲ သူမ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှ၏။

"ဒီမှာ ထမင်းခူးပြီး ပါပြီ"

ပြောရင်း ထမင်းပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် သူချပေးလိုက်သည်။ ဟင်း

တွေကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်ခူးခပ်ပြီးသားမို့ ထပ်ခူးစရာ မလိုတော့ပါ။

အစာအိမ် ပေါက်ထွက်တော့မည်ဆိုသော ကောင်မလေး ထမင်းပွဲတွေ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါလျက် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်မထိုင်သေးတာမို့ သွေးသား မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မျက်တောင်ကျော့ကြီးတွေ ဝန်းခနေသော မျက်နှာဝန်းတစ်စုံက သူ့ကို စူးစူးနစ်နစ် အကဲခတ်ကြည့်နေတုန်းရှိသည်။ ။

မဟော်ဂနီရောင် ဆံပင်နီညိုညိုလေးက ပခုံးသာသာလေးအထိဝဲကျကာ နုညက်သော မျက်နှာလေးကိုလည်း ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ဝင်းမွတ်လှပလွန်း၏။

အနီရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးနှင့် အကျပ်ဘောင်းဘီ အနက်ရောင် လေးကြောင့် လည်း ကျော့ရှင်းသော သူမ ခန္ဓာကိုယ်လေးက ထင်းနေ၏။

စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာ တင် သူမ အလှတွေကို သူ သတိထားမိကာ ချက်ချင်း ပြန် အကြည့် လွှဲလိုက်မိသည်။ ။

"ဪ မမလေး ပြန် လာပြီလား"

အသံနှင့် အတူ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာသော သန္တာကြောင့် သူမ အာရုံက သူ့ဆီမှ လွင့်သွား ခဲ့သည်။ ။

"ဟယ် အစ်ကိုလေး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ"

သန္တာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ရေရွတ်သည်။ ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းခူးပေးနေတာကို မြင်သွားပုံရ၏။

"ဒီမှာ ထမင်းစားမယ် ဆိုလို့ "

"ဟယ် ဒါယောက်ျားလေး လုပ်ရမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ထမင်းစားဖို့ မမလေး အော်သံ ကြားလို့ သန္တာရောက်လာတာ၊ ထားခဲ့ ထားခဲ့ အစ်ကိုလေး မလုပ်ပါနဲ့ ၊ သန္တာပဲ လုပ်ပေး လိုက်မယ်"

ပြောရင်း သန္တာက ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကိုပါ သွားယူပေးနေသည် ။ သူဒီတော့မှ ချာခနဲ လှည့်အထွက်

"ဟိတ် နေဦးလေ"

သူမရဲ့ ပီပီသသကြီး တားမြစ်သံကြောင့် သူ တုန်ခနဲ ခြေလှမ်းတို့ ရပ်သွားရပြန်ပါ သည် ။

"ရှင် ဘယ်သူလဲ"

"ဗျာ"

"ရှင် ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာလေ မြန်မာစကားမတတ်ဘူးလား"

တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ ထွင်းဆိုသလို သူမစကားကြောင့် သူ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရဲ့ သမီးငယ်က မိခင်လိုပဲ မာနမင်းသမီးလေးပဲလား မသိ။

"ရှင့် နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဒီတိုက်ကြီးထဲကို ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စနဲ့ ရောက် လာတာလဲ။

ဟန်ပါပါ ခါးကလေးထောက်ကာ မေးခွန်းတွေထုတ်နေတာကြောင့် သူ ချက်ချင်း ဘာဖြေရမှန်းမသိ ကြောင်တွေ ကြည့်နေမိ၏။ ဒါကိုပဲ သူမက စိတ်မရှည်သလိုနှင့်

"ဟိတ် ရှင့်နာမည်ကို မေးနေတာလေ"

"ကျွန်တော် ဟို ခေတ်သွေးသားပါ"

"ခေတ် သွေး သား ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမလေး"

"ဘာရယ်"

သန္တာခေါ်သလို သူနှုတ်က ယောင်ယမ်းခေါ်လိုက်မိတာကို မျက်ခုံးလေးတွန့်ပြီး ကြည့်သည် ၊ ပြီးမှ သဘောကျသလို ပြုံးသွားခဲ့ရင်း

"ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ ခေတ်သွေးသား"

မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မပြီးစီးနိုင် မေးနေသော သူမကြောင့် သူ စိတ်ညစ်ညူး သွားမိ၏ ဒီကောင်မလေးနဲ့ တော့ ခက်နေပြီ။

ဒီခိုင်းကလည်း တကယ့်ကို လန့်ပျံ့ထွက်နေသည် ။ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ရဲတင်းလွန်း သေး၏။ တကယ်ဆို သူ့အကြောင်း သိချင်ရင် သန္တာကိုလည်း မေးလို့ ရသည် ။

"ခေတ်သွေးသား"

"ဗျာ"

"ရှင် က ဘယ်သူလဲ"

"ဟို ကိုကို အဲ ခေတ်မင်းသားရဲ့ ညီပါ"

သည် တော့မှ ကောင်မလေး မျက်ခုံးကုတ်ကုတ်လေးတွေ ပြေလျော့သွားခဲ့ကာ

"ဪ ဒါကြောင့်ကိုး ကျွန်မက ရှင့်မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်နေတာ တစ် ယောက်ယောက်နဲ့ ဆင်ပါတယ်လို့ အခုတော့ ခဲအိုကြီး ကိုကို ခေတ်ရဲ့ ညီကိုး"

သူမစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲသွားတာကိုပဲ သဘောကျသလို ရယ်နေပြန်သေး၏။

"မမလေး"

"ဟင် ဘာလဲ သန္တာ"

သန္တာခေါ်သံကြောင့် သူမ သန္တာဘက်လှည့်သွား၏။

"ဟို ထမင်းပွဲ ပြင်ပြီးသွားပြီလို့ ပြောမလို့ ပါ"

"ဟ အရေးထဲ နင်က တစ်မှောင့်၊ ထားလိုက် စားမှာ ပေါ့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ကျွန်မ အဝတ်သွားလျှော်လိုက်ဦးမယ်"

သန္တာဆီကို သူမ အာရုံရောက်နေတုန်းမှာ ပဲ သူ ချာခနဲ လစ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။

ဒီကောင်မလေးနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေတာ အကောင်းဆုံး။ မာမီကြီးက ကြိုက်မှာ မဟုတ်တာ သူ နားလည်ထားသည် ။

တကယ် မလွယ်တဲ့ ကောင်မလေး။ မင်္ဂလာတဲ့ ။

ပထမဆုံး ဆုံမိတာနှင့် တောင် သူ လန့်သွားမိပြီ။

"ဟောတော့"

သူမ မျက်ဝန်းလေးတွေပြူးကာ မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ကွေးကုန်၏။
ဟိုကောင်လေး မရှိတော့ပါလား။ သူမ သန္တာကို လှည့်စကားပြောနေတုန်း လစ်ပြေးသွားပုံရသည် ။

တော်တော်လည်တဲ့ ကောင်လေးပါလား။ နေနှင့် ဦးပေါ့။

သူမ စိတ်ထဲ ကြိမ်းဝါးရင်း ခေတ်သွေးသား ပုံရိပ်လေးကို အာရုံထဲမှာ ပြန်ပြေးမြင် ယောင်မိသည်။ ။

တကယ့်ကို ချောမောတဲ့ သူပါပဲ။ ကိုကိုခေတ်ရဲ့ ညီ အိမ်ကို ရောက်လာမည်ဆိုတာ တော့ သူမ သိထားပါသည်။ ။

"မာမီ အခုကတည်းက မှာ ထားမယ်နော် မီးငယ်၊ အဲဒီကောင်လေး အိမ်ရောက် လာရင် အရောတဝင် မနေရဘူး။"

မာမီပြောခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားမိသည်။ ။ ထိုစဉ်တုန်းကလည်း သူမနောက်သလို ပြောင်သလို မာမီကို ပြန်ပြောခဲ့၏။

"ဘာကို အရောတဝင် နေရမှာ လဲ မာမီရဲ့ "

"ဟဲ့ အဲဒီကောင်လေးက မီးငယ်နဲ့ သက်တူရွယ်တူမို့ ပြောတာပေါ့။ ကိုယ့်အဆင့် အတန်းနဲ့ ကိုယ် ကင်းကင်းနေ"

"ဟင် မာမီကလည်း ဒါဆို ဘာလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ရတာလဲ"

"ဟဲ့ တင်ချင်လို့ တင်တယ် မထင်နဲ့ ၊ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရတဲ့ အခြေအနေမို့"

ဒါကို သူမသိပါသည်။ ။ အားလုံးသိထားခဲ့သည်။ ။ မမစေတနာရဲ့ ယောက်ျား ကိုကို ခေတ် မိခင်ဆုံးတာ သူ့ညီကို ကိုကိုခေတ် တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ရမှာ အားလုံးကို ကြားသိ ခဲ့ရ၏။

ထိုအတွက် မာမီ တော်တော် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေတာကိုလည်း မင်္ဂလာ သိသည် ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

နဂိုကတည်းက မမနာနှင့် ကိုကိုခေတ်ကို မာမီတို့ သဘောတူခဲ့ကြ

တာမဟုတ်ပါ။ မဖြစ်မနေမို့ သဘောတူခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုခေတ်က ဒယ်ဒီ မရှိတော့တဲ့ အချိန်ကတည်းက လုပ်ငန်းတာဝန် တွေ ဦးဆောင်ပေးနေသော သမက်မို့ မာမီ လက်ခံလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

လိမ္မာရိုးသားပြီး ယောက္ခမနှင့် ဇနီးအပေါ် ကောင်းသော ယောက်ျားဆိုတော့လည်း မာမီ အိမ်ပေါ်ခေါ်ထားခဲ့၏။

ယခုမှ သမက်ဘက်က ညီငယ် ကိစ္စပေါ်လာတာတော့ မာမီ ငြင်းရခက်သွားခဲ့၏။

မင်္ဂလာကိုလည်း မှာ တမ်းတွေ ခြွဲခဲ့သည်။ ။

"စိတ်ချ အရောလည်း မနေဘူး တဝင်လည်း မနေဘူး မီးငယ်ဘာသာ မီးငယ်နေမှာ "

မာမီကို ကတိတွေပေးခဲ့၏။ အခုတော့ သူနှင့် ပထမဆုံး ဆုံတွေ့စဉ်မှာပဲ မင်္ဂလာ ခင်မင်သွားမိသည်။ ။

တကယ့်ဖြူစင်ရိုးသားသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အူတူတူ ပုံစံလေးကတည်း ရယ်စရာ ကောင်း၏။ ပြီးတော့ ရှင်းသန့်သော မျက်နှာလေးကလည်း ချောမော ကြည်လင်သည်။ ။

ခေတ်သွေးသားတဲ့ ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ပါပဲ။

ဝင်းဖန့်ဖန့် အသားအရည် သွယ်လျမြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ချောမောလွန်း သော မျက်နှာက ရင်ခုန်စရာကောင်းသည်။ ။

ကုပ်မထောက်တထောက် ဆံပင်တွေနှင့် ခေတ်သွေးသားကိုတော့ မင်္ဂလာ မြင်မြင် ချင်း ခင်မင်သွားသည်။ ။

ကိုကိုခေတ်လိုလည်း သဘောမနောကောင်းမှာ သေချာသည်။ သူမ
မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး ခပ်တည်တည် လျှောက်မေးနေတာကို စိတ်
ညစ်နေပုံလေးကအစ ရယ်စရာ ကောင်းသည်။

မာမီ ဘာကြောင့် အရမ်းစိုးရိမ်ပူပန်နေသည် လဲ ဆိုတာကိုလည်း
မင်္ဂလာ သဘော ပေါက်မိပါသည်။

ခေတ်သွေးသားက ငေးလောက်အောင် ချောမောလွန်းသည် ကိုး။

"ဝို ဝို ဂလီဝို"

ဟော ဗိုက်ထဲက အော်သံတွေ ထွက်လာပြန်ပြီ။ သည် တော့မှ ပဲ သူ
မ ဝမ်းထဲက ဆာလောင်တာကို သတိရမိသည်။

သူကိုယ်တိုင် ခူးပေးသွားသော ထမင်းပန်းကန်လေးရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကောက်ယူကာ အားပါးတရ စားလိုက်၏။ မာမီ
နှင့် ဆုံလျှင်တော့ မှာ တမ်းရှည်ကြီးကို ကြားရဦးမည် ထင်ပါရဲ့။
